

Ceturtdien, 29. oktobrī, plkst. 19.00
Rīgā, Reformātu baznīcā

PAREĢOJUMI

Helēna Sorokina
balss

Krasimirs Sterevs | *Krassimir Sterev*
akordeons

Marko Sala | *Marco Sala*
klarnete, kontrabasklarnete

PROGRAMMMĀ

Haja ČERNOVINA | *Chaya CZERNOWIN* (1957)
Intermezzo no *Immaterial*

Santa BUŠS (1981)
Botanomantie
(pirmatskaņojums!)

Džačinto ŠELSI | *Giacinto SCELSI* (1905-1988)
Maknongan

Beāts FURRERS | *Beat FURRER* (1954)
Prophezeiungen

Mortons FELDMANS | *Morton FELDMAN* (1926-1987)
Only

Rebeka SONDERSA | *Rebecca SAUNDERS* (1967)
Flesh

HILDEGARDE no Bingenas | *HILDEGARD von Bingen* (1098-1179)
O rubor sanguinis

Žerārs GRIZĒ | *Gérard GRISEY* (1946-1998)
Nout no cikla *Anubis, Nout*

Samīrs ODEHS-TAMIMI | *Samir ODEH-TAMIMI* (1970)
MERÉCH

Klauss LANGS | *Klaus LANG* (1971)
a dream
(pirmatskaņojums!)

PAR PROGRAMMU

Jaunās mūzikas festivāla ARĒNA šīgada otrais koncerts "PAREĢOJUMI" uz Latviju atvedis pērn Austrijā dibinātu trio, kurā apvienojušies trīs izcili pasaules augstākās raudzes mūziķi. Šie trīs ir Latvijas publikai labi pazīstamā dziedātāja Helēna Sorokina, kura turpina paplašināt priekšstatus par balss iespēju robežām, klarnetists un kontrabasklarnetists Marko Sala (*Marco Sala*), kurš līdztekus orķestra mūziķa pieredzei uzkrājis pamatīgas zināšanas laikmetīgās mūzikas laukā, kā arī daudzpusīgais akordeonists Krasimirs Sterevs (*Krassimir Sterev*), kuru droši var dēvēt arī par vienu no leģendārā kolektīva *Klangforum Wien* sejām.

Trio debitēja aizvadītā gada Zalcburgas festivālā ar īpaši Helēnas Sorokinas balsij, kontrabasklarnetei un akordeonam komponēto Beāta Furrera skaņdarbu *Prophezeiungen* ("Pareģojumi"), kas ir arī viens no šīvakara programmas stūrakmeņiem. Tam līdzās likta Samīra Odeha-Tamimi muzikālā refleksija par Kasandras tumšajām vīzijām un Džačinto Šelsi *Maknongan* zema reģistra instrumentam. Turpat arī Hajas Černovinas *Intermezzo*, ko Helēna Sorokina pērn atskaņojusi arīdzan Ņujorkas filharmonijā un *The New York Times* šo priekšnesumu atzinis par vienu no gada izcilākajiem muzikālajiem notikumiem. Savukārt Rebekas Sondersas *Flesh*, kas īpaši komponēts Krasimiram Sterevam, jau kļuvis par vienu no nozīmīgākajiem mūsdienu opusiem akordeonam.

Īpaši gaidīta intriga ir arī divi pasaules pirmatskaņojumi – latviešu skaņrades Santas Bušs un austriešu komponista Klausa Langa jaundarbi.

Haja ČERNOVINA (1957) ir viena no ietekmīgākajām un savdabīgākajām personībām mūsdienu mūzikas ainā. Uzaugusi un studējusi Izraēlā, meistarību viņa kaldinājusi arī Vācijā, Kalifornijā un Japanā. Nu jau vairākas desmitgades par neatņemamu radošās dzīves sastāvdaļu Hajai kļuvis arī pedagoģiskais darbs – Černovina bijusi gan Sandjego Universitātes mācībspēks, gan pirmā sieviete, kas kļuvusi par kompozīcijas katedras profesori kā Vīnes Mūzikas augstskolā, tā arī Hārvarda Universitātē, kur viņa

strādā kopš 2009. gada. Paralēli tam viņa iniciējusi arī vairākas ikgadējas starptautiska mēroga jauno komponistu meistarklases ASV, Vācijā, Izraēlā un citviet, būtiski veidojot arī tajā iepazīto jaunākās paaudzes skaņražu radošo domāšanu.
Hajas mūzikas centrā ir skaņa kā fiziska, telpiska un psiholoģiska parādība, kā nepārtraukti mainīgs materiāls, kura blīvums, faktūra, intensitāte un iekšējā spriedze veido darba dramaturģiju. Viņas mūziku pasūtina vadošie festivāli un atskaņo un ieraksta augstākās raudzes atskaņotājmākslinieki, to slavina bargākie kritiķi un ar sajūsmu sveic arī visraibākā publika. Kamerdarbi un operas, simfoniskas partitūras, vokāli un elektroakustiski veikumi – daudzveidīgs un apjomīgs ir Černovinas veikums. ***Intermezzo*** ir daļa no skaņu teātra ideju iemiesojošā cikla *Immaterial*, darba sešiem dziedātājiem, kas tapis kā mēģinājums izzināt balss lomu, robežas, nozīmi un ķermenisko būtību.

Par iedvesmas avotiem **Santai BUŠS** (1981) kalpo gan tulkošana kā fenomens, gan vizuālās mākslas darbi, azartisku tenisa maču vērojumi un medicīnas noslēpumu izzināšana, pārsteidzošā parfimērijas pasaule un zāļu tēju iedarbības pētniecība, viduslaiku kultūrmantojums un lakūnas princips. Bušs skaņu pasauli raksturo paplašināto spēles tehniku lietojums un konceptuāla pieeja, kas bieži vien rezultējas arīdzan jaunu notācijas veidu radīšanā. Viņas kompozīcijas skanējušas visos kontinentos, izņemot Antarktīdu, un arī pašai Santai ceļošana ir būtiska dzīves sastāvdaļa. Latvietes ikdiena saistās arīdzan ar rakstīšanu par mūziku un kopš aizvadītā gada - arī ar pedagoģisko darbu JVLMA kompozīcijas katedrā. Kompozīciju viņa savulaik mācījusies Rīgā pie Artura Maskata un Rolanda Kronlaka, kā arī Hamburgas mūzikas augstskolā un meistarklasēs pie desmitiem citu pedagogu.
Santas Bušs jaundarbs ***Botanomantie*** pēta cilvēka vēlmi izzināt nezināmo, paļaujoties uz personisko pieredzi, intuīciju un iztēli. Skaņdarba sākumpunkts ir botanomantija – sena pareģošanas prakse, kas balstās uz dabas zīmju interpretēšanu. Tā ieceri veido rudens ainava veļu laikā, kad šķietami saplūst robežas starp dzīvo un aizgājušo, klātbūtni un prombūtni, redzamo un

neredzamo. Līdzās spilgti sārtām asi šķautņainām lapām ir sulīgi zaļi zāles stiebri un līdz trauslumam sačokurojošās lapu atliekas, stūraini zari un maigi asniņi, saules dzeltenuma akcenti un samtaini maigas sūnas, slāņu slāņiem līdzās mūžseni rāmam patinas rakstiem ieskautam akmenim... No šīs fotogrāfijā tvertās dabas ainavas atvasinātais nošu materiāls ir sadalīts daudzos fragmentos, no kuriem katram mūziķim pieejama tikai daļa. Turklāt sākotnējais tēls jau ir pārveidots komponistes personiskajā telpas un laika redzējumā. Smeļoties bagātīgajā instrukciju klāstā, intuīcijā un sava instrumenta izteiksmes iespējās, katrs no trim atskaņotājmāksliniekiem piešķir šiem fragmentiem individuālu skanējumu. To atklāsmē būtiska loma ir arī dažādu sinestēzijas formu līdzāspastāvēšanai, sadursmei un saplūsmei (kā izrādās, sinestēte ir gan komponiste, gan visi trīs intepreti!). Tādējādi šie atšķirīgie lasījumi savijas un mijiedarbojas, veidojot jaunu muzikālu realitāti. Tādējādi interpretācija kļūst par jaunrades aktu, kurā sākotnējais tēls mainās un iegūst jaunas nozīmes. *Botanomantie* nemeklē vienu galīgu patiesību, bet ļauj līdzāspastāvēt dažādām versijām, atklājot mainīgo telpu starp uztveri un iztēli, pazīstamo un neizzināmo.

Džačinto ŠELSI (1905–1988) dēvējams par vienu no noslēpumainākajiem un oriģinālākajiem aizvadītā gadsimta komponistiem. Sevi pieteicis kā vienu no pirmajiem dodekafonijas pārstāvjiem Itālijā, pēc Otrā pasaules kara un mokošas radošās krīzes Šelsi pastiprināti pievērsās Austrumu filozofijai, sākot apšaubīt kompozīciju un "autorību" kā tādu, un sevi pasludinot par starpnieku visuma harmoniju pierakstīšanai. Šo pārliecību dēļ arī publicēt savas fotogrāfijas vai biogrāfijas datus viņam šķitis lieki un nepieņemami, arī paraksta vietā Džačinto licis vien simbolisku zīmi. Vēl šobaltdien liela daļa Šelsi dzīvesstāsta ir noslēpumā tīta vai aizvietota ar mītu par pilī dzīvojošu aristokrātu, kura vizionārās improvizācijas transkribē uzticami sulaiņi. Pasaule Šelsi radīto sirreālo dzeju un savdabīgo mūziku iepazina vien viņa dzīves pēdējos gados, sajūsminoties par šī mistiķa apsēstību ar fokusēti ilgstošu iedziļināšanos vienā vienīgā skaņā. Šī novatoriskā pieeja atstāja spēcīgu

iespaidu uz neskaitāmiem skaņražiem, lai atminamies vien tādus vīrus kā Frederiks Rževskis un Elvins Kurans, Džons Keidžs vai Mortons Feldmans.
Pirms apaļa pusgadsimta tapušais ***Maknongan*** rakstīts zema reģistra instrumentam vai balsij, cirkulējot ap vienu skaņu un tās bagātīgo virstoņu rindu.

Beāts FURRERS (1954) ir viens no mūsu laika mūzikas pasaules grandiem. Komponists, diriģents, pedagogs... Uz Austriju no dzimtās Šveices viņš pārcēlās divdesmit gadu vecumā, un jau pusgadsimtu ir viens no nozīmīgākajiem šīs valsts kultūras dzīves virzītājspēkiem. 1985. gadā Furrers līdzdibināja ansambli *Klangforum Wien* un līdz 1992. gadam bija tā mākslinieciskais vadītājs, veicinot laikmetīgās mūzikas repertuāra attīstību un jaundarbu nonākšanu uz starptautiskām koncertskatuvēm. No 1991. līdz 2023. gadam Furrers pasniedza kompozīciju Grācas Mūzikas un skatuves mākslas universitātē, tāpat viņš līdzdibinājis starptautisko laikmetīgās mūzikas akadēmiju *impuls*.
Viena no Furrera daudzpusīgās daiļrades centrālajām jomām ir muzikālais teātris, ko apliecina arī tādi iespaidīgi skatuves darbi kā *Die Blinden* (1989), *Narcissus* (1994), *Begehren* (2001), *invocation* (2003), *Wüstenbuch* (2010), *la bianca notte* (2015), *Violetter Schnee* (2019), *Das grosse Feuer (2025)* u. c. Beātu Furreru īpaši saista cilvēka balss un valodas skanējums – no elpas un tikko sadzirdamas skaņas līdz runai, dziedājumam un kliedzienam. Runas intonācijas un ritms būtiski iespaido arī instrumentālo rakstību, savukārt literatūra, vizuālā māksla un filozofija viņa darbos atver ceļu uz daudzslāņainu un noslēpumainu muzikālo pasauli.
Šo meistaru saista ciešas radošas saites ar katru no šīvakara koncerta mūziķiem, kas iedvesmojuši un pirmatskaņojuši ne vienu vien viņa kompozīciju. Starp tām ir arī ***Prophezeiungen***, kas pirmoreiz izskanēja Lietuvas Nacionālajā bibliotēkā, Helēnai Sorokinai un Marko Salam sabalsojoties ar akordeonistu Romānu Jusipeju. Skaņdarba iecere balstās franču filozofa, antropologa un etnogrāfa Kloda Levī-Strosa grāmatā "Skumjie tropi" (*Tristes Tropiques*) aprakstītajā stāstā par Brazīlijas cilts vecāko, kurš

mūža nogalē sācis dziedāt dažādu cilvēku, dzīvnieku un mitoloģisku tēlu balsīs, katram piešķirot atbilstošu skaņas augstumu un reģistru.

Šis ir **Mortona FELDMANA** (1926–1987) 100. jubilejas gads. Feldmans bija viena no savdabīgākajām personībām Ņujorkas mākslas vidē – ar sirsnību un humoru viņš ieguva daudz draugu, bet viņa vaļsirdība nereti izraisīja kaismīgas diskusijas gan cienītāju, gan kritiķu vidū. Viņš bija cieši saistīts ar Ņujorkas eksperimentālās mūzikas vidi un tās domubiedriem Džonu Keidžu, Ērlu Braunu un Kristiānu Volfu. Viņa draugu lokā bija arī gleznotāji Marks Rotko, Filips Gastons un Džeksons Polloks.
Feldmanam komponēšana nebija tik daudz muzikālu ideju attīstīšana, cik iedziļināšanās pašā skaņā. Viņa lakoniskā formula - "pareizā nots uz pareizā instrumenta pareizajā reģistrā īstajā laikā" - atklāj viņa pieejas būtību. Viņu interesēja tembrs, skaņu attiecības un to uztvere laikā. Gleznotāju draugu darbos Feldmanu saistīja krāsa un virsmas faktūra, un mūzikā viņš meklēja līdzvērtīgu niansētību. Klusinātas skaņas, lēnas pārmaiņas un smalki variēti atkārtojumi rosina klausīties vērīgāk un sadzirdēt nianses, kas ikdienas steigā paliek nepamanītas. Rainera Marijas Rilkes iedvesmotā miniatūra ***Only*** ir viens no agrīnajiem Feldmana darbiem, tapis 1947. gadā.

Britu komponiste **Rebeka SONDERSA** (1967) ir viena no ievērojamākajām savas paaudzes laikmetīgās mūzikas personībām. Viņas daiļradei raksturīga padziļināta interese par skaņas tembru, faktūru un telpiskajām īpašībām, kā arī par instrumentu skanējuma paplašināšanas iespējām. Komponēšanas procesā Sondersa cieši sadarbojas ar mūziķiem, pētot instrumentu specifiku un meklējot jaunus izteiksmes veidus. Šī pieeja spilgti atklājas arī skaņdarbā *Flesh* (2018) akordeonam solo ar teksta deklamāciju, kas veltīts mūsu priekšā esošajam akordeonistam Krasimiram Sterevam un tapis ciešā sadarbībā ar viņu. Skaņdarbā akordeona skanējums savijas ar balss klātesamību, un abu mijiedarbību nosaka precīzi izstrādāta plēšu kustība un reģistru dramaturģija. Teksts tiek deklamēts ieelpā vai izelpā, pusčukstus, reizēm gandrīz nedzirdami vai ar roku apslāpēti. Tā pamatā ir Mollijas Blūmas iekšējā

monologa fragments no Džeimsa Džoisa romāna “Uliss”. Sondersu interesē šajā tekstā atklātā pirmatnējā seksuālā enerģija, kas neiekļaujas šaurās dzimuma un seksualitātes definīcijās un ļauj atteikties no klišejiskām, pārlieku kautrīgām Mollijas tēla interpretācijām.
Londonā uzaugusī Sondersa kompozīciju studējusi Edinburgā pie Naidžela Osborna un Karlsrūē pie Volfganga Rīma, un šobrīd dzīvo Berlīnē. Būtiska loma viņas dzīvē ir arī Enno Popem, vācu komponistam un diriģentam, un kopā abi uzskatāmi par vienu no spilgtākajiem laikmetīgās mūzikas pāriem. Sondersa ieguvusi vairākus nozīmīgus apbalvojumus, toskait Ernsta fon Zīmensa Mūzikas balvu (2019) un Venēcijas biennāles Zelta lauvu (2024).

Žerārs GRIZĒ (1946–1998) bija franču komponists un viens no spektrālās mūzikas pionieriem. Kompozīciju viņš studēja pie Olivjē Mesiāna Parīzes konservatorijā, īslaicīgi mācījās arī pie Anrī Ditijē, bet vēlāk pilnveidojās Romā un Darmštatē, kur iepazinās ar Jaņņa Ksenaka un Ģērģa Ligeti daiļradi. Viņa muzikālo redzesloku paplašināja arī tādi komponisti kā Tristans Mirajs, Karlheincs Štokhauzens un Džačinto Šelsi, kā arī dažādas garīgo tradīciju pieredzes. Cikls ***Anubis, Nout*** komponēts 1983. gadā, pieminot togad Parīzē noslepkavoto draugu - kanādiešu komponistu Klodu Vivjē. Pēc nīderlandiešu klarnetista Harija Spārnaja pasūtījuma tapušais divdaļīgais darbs sākotnēji bija paredzēts kontrabasa klarnetei, bet 1990. gadā, cieši sadarbojoties ar Klodu Delanglu, Grizē to pielāgoja arī saksofonam. Komponista iedvesmas avots te bijušas Senās Ēģiptes dievības: Anubiss iemieso drauga vardarbīgo nāvi, savukārt Nutas tēls simbolizē viņa dvēseles pacelšanos debesu plašumos.

Berlīnē bāzētais palestīniešu un izraēliešu izcelsmes komponists **Samīrs ODEHS-TAMIMI** (1970) savā spilgtajā un ritmiski piesātinātajā muzikālajā valodā laikmetīgo sapludina ar pirmatnēji arhaisku spēku. Viņa radošo pasauli veido Eiropas klasiskās mūzikas tradīcijas, jaunās mūzikas estētika un arābu muzikālais mantojums, aizrautība ar Šelši un Ksenaka daiļradi, seno Austrumu un sengrieķu kultūru un vēsturi. 22 gadu vecumā Odehs-Tamimi no Izraēlas

pārcēlās uz Vāciju, studēja muzikoloģiju Ķīlē un kompozīciju Brēmenē, pamazām iemantojot plaša mēroga atpazīstamību. Viņa eksplozīvais ***MERÉCH*** iemieso Kasandras tumšās vīzijas un cieši saplūdis ar Helēnas Sorokinas daudzpusīgo talantu.

HILDEGARDE no Bingenas (1098–1179) bija vācu benediktīniešu mūķene, klostera vadītāja, dziedniece, rakstniece un komponiste. Viena no ievērojamākajām viduslaiku Eiropas sievietēm un viena no pirmajām komponistēm, kuras vārds un skaņdarbi ir saglabājušies līdz mūsdienām.
O rubor sanguinis sākas ar vārdiem "Ak, asins sārtums!".

Mūslaiku austriešu mūzikas lielmeistara **Klausa LANGA** (1970) jaundarba ***a dream*** ierosme meklējama angļu dzejnieces Kristīnas Roseti dzejolī *A Dream* ("Sapnis"). Kā stāsta komponists, Roseti dzeja viņu saistījusi jau gadiem, bet šis dzejolis īpaši sasaucies ar koncerta programmas tematiku. Langu fascinē veids, kā dzejniece 19. gadsimta otrajā pusē atgriezusies pie viduslaiku mākslas principiem, meklējot tiem jaunu izpausmi sava laika kultūrā. Arī jaundarba uzbūvē viņš izmanto viduslaiku prakses, tostarp kanonus, veidojot divkāršu saikni ar seno mākslu – caur dzeju un pašā mūzikas struktūrā.
Langa estētikas centrā ir uzmanīga ieklausīšanās skaņā un tās iekšējā daudzveidībā. Viņam mūzika ir patstāvīga akustiska pasaule, bet būtiskākais materiāls ir laiks, kas kļūst uztverams caur skaņu. Langs studējis kompozīciju, mūzikas teoriju un ērģeļspēli Grācā, toskait pie Beāta Furrera, un pēcāk pats strādājis pedagoģisko darbu savā *alma mater*, bet kopš 2024. gada viņa ikdienas gaitas saistās ar Vīnes Mūzikas un skatuves mākslas universitāti. Izsmalcinātā meistara biogrāfijā vieta atvēlēta arī pavisam personiskai piezīmei: Langam patīk tēja, bet nepatīk zāles pļāvēji un Rihards Vāgners. Rīgas publika ir pirmā, kurai dāvāta iespēja piedzīvot brīnišķīgajam neparasta trio sastāvam veltīto jaundarbu!

PAR MŪZIĶIEM

Dziedātājas **HELĒNAS SOROKINAS** balss ir satriecoši krāsaina un skatuviskā klātbūtne – neaizmirstama, bet katra interpretācija – dziļi personiska. Viņas repertuārs aptver laikposmu no senās mūzikas līdz mūsdienu skaņumākslai. Māksliniece dzīvo Vīnē un koncertē ne tikai Eiropā vien, sadarbojas ar pasaules klases meistariem un jauniem talantiem, un kā solo ampluā, tā arī vokālo ansambļu *Cantando Admont* un *Neue Vocalsolisten* sastāvā regulāri pirmatskaņo jaundarbus un aktualizē mūsdienu mūzikas meistardarbus. Ar koncertiem un izrādēm Sorokina viesojusies Zalcburgas festivālā, *Wien Modern*, *Steirischer Herbst*, Berlīnes Vācu operā, Buenosairesas *Teatro Colon*, *Onassis* centrā Atēnās, Amsterdamas *Concertgebouw*, Ņujorkas Linkola centrā, Vīnes *Musikverein* un *Konzerthaus* un citviet. Paralēli tam visam Grācas Mūzikas un Tēlotājmākslas universitātes doktorante pievērsusies arī pētniecībai, īpašu akcentu liekot uz ciešu radošu dialogu starp dziedātājiem un komponistiem, lai izveidotu intuitīvi lasāmu jauno vokālo tehniku pieraksta sistēmu. Ar savu pieredzi māksliniece dalījusies arī lekcijās un meistarklasēs Eiropā un ASV, tostarp Vīnes un Cīrihes augstskolās, Kalifornijas Universitātē Bērklijā un Deivisā un Kalifornijas Mākslas institūtā *CalArts*.

KRASIMIRS STEREVS (*Krassimir Sterev*) ir bulgāru akordeonists, kura starptautiskā koncertdarbība cieši saistīta ar laikmetīgo mūziku un jauna akordeona repertuāra veidošanu. Viņš uzstājas kā solists un kamermūziķis, muzicē ansambļos un orķestros, piedalās ievērojamos starptautiskos festivālos, kā arī teātra un dejas iestudējumos. Kopš 2003. gada Sterevs ir ievērojamā ansambļa *Klangforum Wien* dalībnieks, viņš muzicējis ar Vīnes filharmoniķiem Pjēra Bulēza un Daniela Barenboima vadībā, Losandželosas filharmoniķiem Mirgas Gražinītes-Tīlas vadībā un Berlīnes Vācu simfonisko orķestri Suzannas Melki vadībā. Sadarbojies arī ar Bavārijas Radio simfonisko orķestri, Londonas Filharmonijas orķestri un ansambļiem *Musikfabrik* un *PHACE*. Atsevišķs viņa darbības virziens ir bērniem un jauniešiem veidoti

muzikāli projekti, kopš 2015. gada oktobra viņš vada akordeona klasi Minhenes Mūzikas un teātra augstskolā.
Muzikālo izglītību Sterevs sācis Plovdivā, turpinājis Grācas Mūzikas un skatuves mākslas universitātē un Dānijas Karaliskās mūzikas akadēmijā. Būtiska nozīme Stereva muzikālajā izaugsmē bijusi pedagogiem Mogensam Ellegordam, Džeimsam Krebam un Georgam Šulcam. Viņam veltītus skaņdarbus radījuši Haja Černovina, Pjērluidži Billone, Bernhards Langs, Pēters Ablingers, Olga Noivirte un daudzi citi komponisti.

MARKO SALA (*Marco Sala*) ir itāļu klarnetists, kura radošās darbības centrā ir laikmetīgā mūzika un klarnetes saimes zemā reģistra instrumenti — basklarnete, basethorns un kontrabasklarnete. Solista, kamermūziķa un orķestra mūziķa pieredzi viņš apvieno ar darbu Zalcburgas *Mozarteum* universitātes Laikmetīgās mūzikas institūtā, ir *Orchestra Antonio Vivaldi* klarnešu grupas koncertmeistars, *Bläserphilharmonie Mozarteum* vadošais basklarnetists un laikmetīgās mūzikas ansambļa *NAMES — New Art and Music Ensemble Salzburg* klarnetists.
Klarnetes spēli Sala studējis Džuzepes Verdi konservatorijā Komo pie Karlo Dellakvas. Par izciliem studiju sasniegumiem viņš saņēmis Franca Terraneo balvu kā 2008./2009. akadēmiskā gada labākais absolvents. Zalcburgas *Mozarteum* universitātē ieguvis maģistra grādu ar izcilību Aloiza Brandhofera klasē un papildinājies pie Alberta Osterhammera un Vencela Fuksa. Ar solo priekšnesumiem uzstājies Austrijā, Itālijā, Vācijā, Šveicē, Lietuvā, Ungārijā, Dienvidkorejā un citviet. Piedalījies ierakstos, kas izdoti apgādos *VDE-Gallo Records*, *Brilliant Classics* un *Deutsche Grammophon*.

Tekstus sagatavoja Santa BUŠS

Festivālu ARĒNA atbalsta: